

over het onderhavige vak. En dit valt gemakkelijk te verklaren omdat vooral de therapie der verloskunde uit den aard der zaak urgent is. Hier wordt bijna steeds het stellen der diagnose op den voet gevolgd door de daarbij aangewezen behandeling.

Tot slot geeft MEIJER nog eens afzonderlijk de behandeling van bewusteloozen en schijndooden. Voor een urgente therapie is dit gedeelte m. i. te langdradig. Toch is het niet het minst belangrijk, al ware het alleen om de historische bijzonderheden van het reddingswezen, te beginnen met de oprichting in 1767 te Amsterdam van de eerste vereeniging tot redding van drenkelingen. De verschillende manieren van kunstmatige ademhaling worden zeer uitvoerig beschreven.

Een register, dat 30 bladzijden beslaat maakt het opzoeken der behandelde onderwerpen uiterst gemakkelijk.

De totaalindruk van het boek kan niet anders dan gunstig genoemd worden. Voor sommigen zal het ontbreken van afbeeldingen (alleen in het laatste gedeelte komen vijf prentjes voor) als een gemis gevoeld worden. Overigens is het echter een handig boekje, dat met genoeg gelezen en in voorkomende gevallen met vrucht geraadpleegd zal worden.

VAN EDEN.

INGEZONDEN.

Geachte Redactie!

In het *Tijdschrift* van 29 Aug. jl. spreekt Prof. WENCKEBACH zijn bevreemding er over uit, dat geen der afgevaardigden uit het noorden, is opgekomen tegen de opmerkingen, die op de Algemeene Vergadering gemaakt zijn, naar aanleiding van het niet-uitgenoodigd-zijn van het Hoofdbestuur, bij de plechtige opening van het ziekenhuis te Groningen.

Bij die gelegenheid heb ik een oogenblik in overweging gestaan het woord te vragen. Ik had dan willen zeggen, dat ik *meende* te weten dat de Commissaris der Koningin de uitnoodigingen gedaan had en dat dus in dezen waarschijnlijk uit onbekendheid met de organisaties van de medici zou gezondigd zijn. Ik wist echter niets met zekerheid en heb daarom gezwegen. Want wanneer Prof. WENCKEBACH zegt dat *alle* leden van de afdeling Groningen uitgenoodigd geweest zijn, dan is dat onjuist. Althans ik, schoon lid van die afdeling, heb geen uitnoodiging ontvangen. Maar hadde ik geweten, wat Prof. WENCKEBACH zegt, dat nl. verschillende afdeulingsbesturen uitgenoodigd geweest zijn, dan zou ik eerst recht niet geprotesteerd hebben.

Dat toch wettigt de veronderstelling dat de gastheeren, een medicus of medici hebben geraadpleegd bij het doen der uitnoodigingen. Dat wettigt de veronderstelling, dat die raadgevers, hetzij dan opzettelijk of niet, de Maatschappij (die immers door het Hoofdbestuur of den Voorzitter daarvan, en niet door de afdelingen of afdeulingsbesturen naar buiten vertegenwoordigd wordt) heeft vergeten.

En die veronderstellingen juist zijnde, waren de geïncrimieerde woorden op hun plaats. Het excuus toch van te weinig ruimte, is niet vol te houden. Waar reeds zoovelen werden uitgenoodigd zouden een of twee menschen meer ook nog wel een plaats gevonden hebben.

U dankend voor de plaatsruimte
Uithuizermeeden, 2 Sept. 1903.

Uw Dw.
S. P. RIETEMA.

Geachte Redactie!

Vergun mij een korte rectificatie, naar aanleiding van het referaat van Dr. H. I. PETER over Becquerel-stralen. Dr. PETER stelt het hierin voor, als zou het stuk van E. S. LONDON het eerst in *de Natuur* gerefereerd zijn, en vandaar zijn weg gevonden hebben in een „onzer voornaamste dagbladen”.

Dit nu is niet geheel juist: de mededeeling in *Het Nieuws van den Dag* verscheen ruim 14 dagen vroeger dan in *de Natuur*, en stond hiermede dus volstrekt niet in verband.

Toen ik het referaat voor *de Natuur* bewerkte, verkeerde ik in de meening, dat de mededeeling van een onderzoeker als LONDON niet geheel onbetrouwbaar zou zijn. En dit te meer, omdat het onderzoek van de Becquerel-stralen reeds zcovele verrassende feiten aan het licht heeft gebracht, die een *geheel nieuw* veld van onderzoek openen. Voorzichtigheidshalve heb ik echter sommige conclusies van LONDON, die mij van te groot enthousiasme schenen te getuigen, weggelaten.

Toen de kritiek van CRZELLITZER verscheen, heb ik gewacht op het antwoord van LONDON. Nu deze het antwoord schuldig blijft, hoop ik eerstdaags in *de Natuur* een rectificatie te plaatsen.

Zutphen, 6 Sept. 1903.

R. G. RIJKENS.

BERICHTEN.

BUITENLAND.

LONDEN. — **Verzekering tegen appendicitis.** In Groot-Brittannië zijn in 1900 15000 personen wegens appendicitis geopereerd met 10 pCt. mortaliteit. Een verzekeringsmaatschappij is op het denkbeeld gekomen, gezonde personen, in wier familie geen appendicitis of daarop gelijkende ziekte is voorgekomen, en die verklaren, dat zij zich niet bijzonder voorbeschikt achten voor deze ziekte, te verzekeren tegen de onkosten van genees- of heilkundige behandeling eener appendicitis, mits deze niet binnen een maand na het sluiten der verzekering aanvangt. De verzekerde som bedraagt 100—500 P. St., de premie $\frac{1}{4}$ pCt. (*Deutsche med. Wochenschr.*).

POSEN. — **De modderziekte.** Onder den naam van „Schlammkrankheit” is in 1882 door Dr. KORNFELD het eerst beschreven een ongesteldheid, die in overstromde streken voorkomt. In 1890 werd opnieuw de aandacht op deze ziekte gevestigd na belangrijke overstromingen in Posen.